

Tiếp theo đó, một vật gì lạ lùng bay vút đến chỗ Mai-siêu-Phong.

Mai-siêu-Phong còn đang bỡ ngỡ không hiểu kể nào vừa gọi mình bèn hay thôi, thì chợt nghe có tiếng gió vút vào đầu. Bà ta liền biết kể âm hại mình, liền vung tay ra đỡ. Một tiếng rớt rợn người, vật vừa bay đến gây làm đôi, thì ra đó là chiếc ghế đầu.

Mai-siêu-Phong vừa định thân thì một vật khác lại bay vào đến. Bà ta vung tay bắt lấy vật ấy, thì lại lần này là một chiếc mặt ghế, vừa cứng vừa nhẵn.

Diết có kể bên Quách-Tĩnh dùng ghế âm hại mình, Mai-siêu-Phong hướng mặt về hướng đó nghênh chiến.

Nếu Chu-Thông thấy ba người trong Càng-nam Lục-quái xông vào vây Mai-siêu-Phong, nhưng chẳng ai dám lại gần, vì sợ bàn tay vụt nhọn của Mai-siêu-Phong quá sức lợi hại, nên Chu-Thông một mặt gọi lớn để làm cho tâm thần Mai-siêu-Phong hoang mang, một mặt dùng ghế ném đến để Mai-siêu-Phong không có thì giờ làm hại đồng bọn.

Mai-siêu-Phong tuy mù, nhưng thanh lợi không kém người có mắt, chỉ nghe hơi gió cũng đã biết có âm khi đến gần mình.

Chu-Thông thấy vậy cảm chân ghế, gây, làm lăm lăm vào. Nhưng ông ta không đấu chiến với Mai-siêu-Phong mà chỉ cảm ba vật gì bỏ nhanh như chớp, rồi lui ra trở về chỗ.

Đột nhiên, Mai-siêu-Phong cảm thấy vật gì vừa lạnh vừa trơn cứ lăm lăm trong cổ áo, làm cho Mai-siêu-Phong kinh hãi rợn người, tưởng rằng phen này đã bị âm khi cổ quái hoặc yêu thuật của địch rồi.

Vật lạ đó cứ dấy dựa mãi, rồi chúi xuống ngực, dưới bụng, tung tăng không ngớt.

Mai-siêu-Phong cảm thấy rợn người, ón lạnh cả người, vội vâng một nút áo ra giữ, thì ra đó là ba con cá vàng còn sống, chẳng biết Chu-Thông bắt từ lúc nào.

Mùi tanh bốc lên gớm ghiếc, làm cho Mai-siêu-Phong nôn ọe. Khi đã biết vật đó là cá Mai-siêu-Phong vẫn còn toát mồ hôi vì sợ.

Bà ta giữ áo một lúc cho sạch nước, bắt đó chiếc dao trau thủ và tờ Kinh-văn da người Cửu-âm-chân-kinh, di báo của chống để lại mà nâng dùng bao, còn dao trau thủ, biển đi lúc nào không hay biết.

HỒI THƯ BA MƯƠI MỐT

KHI CHUA ĐÁO ĐÀO-HOÀ XUẤT HIỆN

Người vừa lên tiếng gọi Mai-siêu-Phong chính là Diệu-thủ thư-sinh Chu-Thông, tiếng quát đã dứt mà dư âm còn vang vang trong phòng mãi.

Mai-sieu-Phong đứng lặng người, mặt lạnh như băng tuyết!

Nguyễn do đâu có chuyện lạ lùng? Ấy vì khi sinh đường bị sung sập làm vỡ chậu cá vàng, nước chảy lai láng, ba con cá vàng theo nước trôi vào góc nhà, Chu-Thông trông thấy, sau ra một kẻ, dùng tay khéo khéo bắt cá vàng bỏ vào chậu Mai-sieu-Phong, cốt làm cho tâm thần Mai-sieu-Phong rối loạn, rồi lợi dụng cơ hội ấy trở tài ăn cắp, lấy thuốc giải độc để cứu Quách-Tĩnh.

Đúng như dự đoán của Chu-Thông, trong lúc Mai-sieu-Phong đang bối rối vì mấy con cá đó, thì Chu-Thông đã thấy dưới bụng Mai-sieu-Phong có giấu cái gì cộm cộm, đoán biết là thuốc giải độc, Chu-Thông lấy tay mò tới. Lấy cả gói thuốc, trong đó có con dao truy thủ và một cái lọ nhỏ.

Chu-Thông cầm chiếc lọ, mở nút ra đi vào mũi Kha-trần-Ác. Kha-trần-Ác bắt thần bị chiếc lọ đi vào mũi, vội hỏi:

— Ai? Cái gì đây?

Chu-Thông vừa cười vừa nói:

— Em đây mà! Đại-ca xem đây có phải là thuốc giải độc chăng?

Kha-trần-Ác vẫn là một tay đại hành gia về môn thuốc độc, nên vừa ngửi xong đã biết ngay, vội nói:

— A! Thuốc giải độc! Trong uống ngoài thoa! Tĩnh con! Hãy nhận lấy thuốc mau lên.

Mai-sieu-Phong nghe bọn Chu-Thông nói về môn thuốc men, hiểu ngay là chúng đã đánh cắp của mình, vội xông đến.

Kha-trần-Ác nghe hơi gió, vội lùi lại một bước, đưa ngang chiếc quạt cản đường. Hàn-bửu-Cần múa ngọn roi nghênh chiến, Toàn-kim-Phát vung cặp cần, Nam-hi-Nhân phất ngang chiếc đòn gánh ở kim cũng một lượt đánh vào Mai-sieu-Phong tới tấp.

Mai-sieu-Phong rút chiếc roi độc long-ngân ra, vung quạt về phía Kha-trần-Ác. Bỗng đâu sau có một luồng gió thổi ào, Mai-sieu-Phong buộc lòng phải quay ra đỡ, thì một mũi kiếm của Hàn-tiểu-Quanb đã loang loang chém vào tới.

Chu-Thông bình thân đứng ngoài vòng chiến, cầm chiếc lọ đưa cho Hoàng-Dương, dặn:

— Hoàng-cô-nương lấy lọ thuốc này đổ vào miệng Quách-Tĩnh

một nửa, còn một nửa thoa vào vết thương.

Đoạn Chu-Thông cầm chiếc dao truy thủ vừa mới lấy trong bọc Mai-sieu-Phong, ném cho Quách-Tĩnh và nói lớn:

— Con hãy giữ lấy nó nhé.

Chưa hết, Chu-Thông vừa nói dứt lời đã lộn ngược chiếc quạt nhảy vào trong lùm liễu điểm huyết Mai-sieu-Phong.

Kẻ ra Giang-nam Lục-quái và Mai-sieu-Phong kỳ tài chiến này cách lần trước, hơn mười năm trời, ai nấy đều gia công khổ luyện, cho nên võ thuật hai bên đều tinh vi, so với mấy trận ác đấu xa xưa trên sa-mạc Mông-Cổ, thì lần này quả thật kinh hoàng hội pháp, khiến cho mọi người đứng xem bên ngoài, phải hoa mắt thắm bóa.

— Võ-thuật của Mai-sieu-Phong tuyệt vời, và tài năng của Giang-nam Thất-quái cũng không sai.

Chợt Lục-thừa-Phong gào lên:

— Kính xin chú vị nghĩ tay một chút, để kẻ học này được đi đời đời thừa kế.

Nhưng đôi bên đánh nhau đến độ háng say thì đều quên lời nói của Lục-thừa-Phong cũng chẳng ích gì.

Quách-Tĩnh sau khi phục thuốc thần, từ trở nên tinh minh, sức lực tuy chưa được bình phục, song cũng đã hồi hoàn nhiều, hai cánh tay cắt nhức đã lành lặn. Chất độc tuy ngấm rất nhanh nhưng thuốc giải độc cũng khá chóng.

Chàng cắt con dao truy thủ vào bọc rồi vung tay phóng mình vào vòng đấu, lấy chỗ hở của Mai-sieu-Phong đâm tới. Lần này chàng lại rút được kinh nghiệm, không đánh mau, chỉ từ từ đưa tay tới, đợi khi đến gần Mai-sieu-Phong, chàng mới dùng tận lực.

Mai-sieu-Phong đương lúc tay đau, bắt thần bị Quách-Tĩnh lừa cơ, dùng ngón «Lôi động càn vật» đâm vào lưng, bà ta không kịp né tránh, nên té nhúi xuống đất.

Tức thì, Quách-Tĩnh vươn tay giơ một lượt, bắt lấy hai vũ khí của Hàn-bửu-Cần và Nam-hi-Nhân, nói lớn:

— Kính xin chú vị sư-phụ tha chết cho bà thầy, số một lão nữa.

Lục vị sư-phụ nghe Quách-Tĩnh nói đều ngưng tay, nhảy lùi ra sau mấy bước.

Mai-sieu-Phong búng chân nhảy dựng lên biết rằng ngón đòn

vừa rồi, phải là Quách-Tĩnh mới có sức mạnh như vậy. Bà ta vọt chiếc roi múa tung khắp mình, thành một vòng bạc để thủ thế.

Quách-Tĩnh ôn tồn hướng về phía Mai-sieu-Phong mới :

— Hôm nay chúng ta chỉ cần hưu chiến là hơn ! Chúng tôi không làm khó dễ bà nữa, thì bà cũng không theo dõi chúng tôi, thế là xong việc. Thôi ! Xin mời bà đi ngay cho.

Mai-sieu-Phong thu ngọn roi độc long về, nói :

— Nhưng mày phải đem kinh-văn trả cho tao thì tao mới chịu ngưng chiến.

Quách-Tĩnh kinh ngạc, không hiểu " Kinh-văn " gì cả.

Chu-Thông cũng bỡ ngỡ, không biết bà ta hỏi " kinh-văn " gì, liền thay lời Quách-Tĩnh đáp :

— Chúng tôi không thấy " Kinh-văn " gì cả.

Mai-sieu-Phong nói :

— Chúng bây đã mượn « Kinh-văn » của tao mà muốn giữ nhem ư ?

Chu-Thông bực dọc nói :

— Chúng ta đã bảo không thấy « Kinh-văn » nào cả đừng nói đến chuyện mượn ! Ta lấy danh dự của Giang-nam thất-quái mà nói với người rằng chúng ta không thêm dỗi gạt ai, nhất là người lấy lại mũi loa.

Thật ra chính Chu-Thông đã mượn « Kinh-văn » của Mai-sieu-Phong mà Chu-Thông không biết « Kinh-văn » mà Mai-sieu-Phong đang hỏi là miếng da người làm bao con dao truy thủ. Miếng da này có ghi những toát yếu bí mật của « Cửu âm chân kinh » mà chính Mai-sieu-Phong đã lấy dao truy thủ mở bụng chống là Trần-huyền-Phong hôm bị tử nạn nơi Hoàng-sơn để lấy nó. Mai-sieu-Phong bị mù, biết giữ đầu họ là dùng nó làm bao dao để che mắt thiên hạ. Bởi vậy, ngoài Mai-sieu-Phong không còn một kẻ nào biết đó là « Kinh-văn » cả. Mai-sieu-Phong mất dao truy thủ tức là mất luôn những bí quyết của « Cửu âm chân kinh » vậy.

Thấy Chu-thông lấy danh dự thế độc, Mai-sieu-Phong tin lời vì bà ta thừa hiểu vì bọn Giang-nam thất-quái có một thâm cứu đại oán, song họ đều những người thành danh, tiếng tăm khắp giang-hồ, chẳng bao giờ họ chịu xem kẻ dọch dục.

Bà ta đoán rằng trong lúc giao đầu với Quách-Tĩnh, có lẽ vì bà

vô tình làm rớt đầu dây, mà mọi người không để ý, và cũng không ai biết đó là bao vật.

Nghi như vậy, Mai-sieu-Phong không thêm hỏi nữa, ngồi xếp xuống đất hai tay quơ quào xuống đất, từ chỗ này sang chỗ nọ. Thường tìm mãi hàng giờ mà vẫn không thấy đầu cả. Vì hiện nó nằm gọn trong bọc Quách-Tĩnh mắt rồi.

Mọi người đứng xem, thấy mặt mày Mai-sieu-Phong phờ phật, hai mắt mù đục, hai tay cứ sờ mãi, mà không biết đầu là đầu để đem lồng thương hại.

Quách-Tĩnh bước đến nói :

— Qua trận ác chiến vừa rồi, cháu xin bà đừng cho cháu là kẻ vô lễ, vì do lòng căm hận của bà mà gây nên thảm họa này.

Mai-sieu-Phong ngừng đầu lên hét :

— Thằng ranh con ! Mày đã dùng thế độc đánh lén ta, làm cho ta mất cả « Kinh-văn » bây giờ mày đến nhin dục ư ?

Quách-Tĩnh nói :

— Kha ân-sư của cháu bị mù cả hai mắt, nếu ai đánh lén ân-sư cháu, cháu cũng còn căm thù thay, huống hồ cháu dùng thế độc đánh lén bà làm gì. Lúc này, vì bà dùng chắt độc hại mạng cháu, nên buộc lòng cháu phải dùng đến thế « Vô thanh chưởng pháp » để bảo vệ lấy thân. Vậy bà chớ hiểu lầm. Nếu biết hai bên so tài thắng phụ mà cháu dùng mảnh khẻ để lừa bà như vậy cháu quả thật là người không xứng đáng.

Mai-sieu-Phong thấy Quách-Tĩnh nói năng lễ phép, tỏ ra một kẻ thuần hậu, bắt giặc thờ dài. Con người thấy sát từ trước đến nay mới thấy mình có chút thương tâm. Bà ta nói :

— Ủ mày còn nhỏ tuổi mà đã tỏ vẻ hào kiệt ! khá khen !

Nhưng, không vì thế mà người thấy sát quên công việc cần làm, nghĩa là đánh Quách-Tĩnh để buộc trả lại « Kinh-văn ».

Bà ta cười the the nói :

— À ! Ta nói thế chứ đầu mi có dùng « Vô thanh chưởng pháp » tạo lại sự chỉ.

Vừa nói vừa đứng phắt dậy, chuẩn bị cuộc tái đầu.

Quách-Tĩnh liếc mắt nhìn thấy phía sau lưng Mai-sieu-Phong lúc này người Quái khách áo xanh lại xuất hiện. Chàng lấy làm lo ngại nghi bụng :

— Chẳng lẽ trong thời gian ngắn, vị Quái khách này đã truyền thụ cho Mai-sieu-Phong thế chưởng đời « vô thanh chưởng pháp » sao ?
Chàng tự hào nói :

— Thời được, cháu xin hầu bà mười lăm hiệp nữa.

Quách-Tĩnh định bụng là sẽ đem mười lăm thế võ « giăng long thập bát chưởng » ra đánh. Dầu không thắng cũng tự vệ được, không đến nỗi bị Mai-sieu-Phong hại mình.

Nghi thế, Quách-Tĩnh nhẩy mạnh tới trước một bước, từ từ vươn tay ra thủ thế. Ngay lúc đó chàng đã nghe tiếng chuyếch xương bên sườn mình Mai-sieu-Phong chạm cả nắm đấm ngón tay như câu móc, vô vào cánh tay Quách-Tĩnh. Mặc dù trời tối, Quách-Tĩnh có cảm tưởng như Mai-sieu-Phong đang trông thấy mình.

Quách-Tĩnh liền rút tay bên trái, để kịp né tránh, đồng thời xuất luôn thế « Lợi thiệp đại xuyên » tung vào vai Mai-sieu-Phong.

Nhưng Mai-sieu-Phong đã biết trước phương-vị tấn công của Quách-Tĩnh, liền chặn ngay ở quãng giữa dùng sức nhậm lực phần lại sức chặn chặn của đôi phương, làm cho Quách-Tĩnh hoảng sợ, nép lui một bước.

Chàng nghi thán :

— Vì có gì mà nó phân lực « Vô thanh chưởng pháp » như thế ? Tay ta chưa đánh đến, sao hạn lại biết trước mà né ? Thật là quái gỡ ?

Lạ như chớp, Quách-Tĩnh sử dụng thêm tư thế nữa. Thế này gọi là « giăng long hữu bối » rất nên lợi hại. Tuy nhiên, chàng vừa chạm chạm xuất thủ theo kế « vô thanh chưởng pháp » thì Mai-sieu-Phong cũng đã biết trước. Một tiếng « véo » bay qua lau gió, nắm đấm ngón tay Mai-sieu-Phong đã đập xuống mà bàn tay Quách-Tĩnh, đón chặn lại.

Quách-Tĩnh kinh ngạc, nhận ra tiếng « véo » và rồi làm một âm hiệu, chỉ điểm cho Mai-sieu-Phong hành động chàng liền nhìn Quái khách áo xanh thì thấy người này đang dùng tay búng một ngón đàn cực nhỏ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Quách-Tĩnh nghĩ thán :

— Chính vị Quái khách áo xanh này đã dùng đàn chỉ phương

cho Mai-sieu-Phong, hèn chi bà ta biết trước được những tư thế của ta sắp sử dụng. A ! Chính là một lời điều khiển tài tình. Trước đây Hồng Thất Công đã dùng âm hiệu để giúp cho Hoàng-Dung, phá những thế võ lợi hại của Lương-Lữ Ông với mẹ rừng rừng, nay người này lại dùng đàn giúp cho Mai-sieu-Phong phá những thế võ của ta. Thời thì ta cứ múa đờ mười lăm thế « Giăng long thập bát chưởng » rồi chịu thua đi là nên chuyện ! Vị Quái khách đây không phải là tay tầm thường. Nếu đã giúp đời thì đánh sao nổi.

Nguyên vì thế « Giăng long thập bát chưởng » tuy có mười tám cái múa mà biến-hóa khôn lường. Nhưng Quách-Tĩnh mới chỉ có học được mười lăm thế võ, nên chưa đủ biến hóa thần tốc, còn Mai-sieu-Phong là một tay cao thủ, dầu những đường chưởng của Quách-Tĩnh có lợi hại đến đâu mà chưa thuận thực thì cũng không thể nào áp đảo được Mai-sieu-Phong. Có lợi chẳng là Quách-Tĩnh dùng mạnh khỏe « Vô thanh chưởng pháp » để gạt người mà. Thời lúc này đã có vị áo xanh chỉ điểm, Mai-sieu-Phong biết trước được phương vị xuất thủ của đôi phương, Quách-Tĩnh không còn cách nào để thi thủ tài nghệ nữa.

Quách-Tĩnh đánh thêm ba chưởng nữa, ba tiếng « véo, véo, véo » liên tiếp xé gió báo hiệu cho Mai-sieu-Phong.

Mai-sieu-Phong chuyển thế thủ thành công, xuất liền ba ngón sắt thủ vô cùng lợi hại. Quách-Tĩnh phải uốn mình né tránh rất mệt nhọc, mới khỏi được những cái vuốt nhọn của Mai-sieu-Phong.

Lần này những người ngoài xem đã trông thấy rõ Quái khách áo xanh dùng đàn chỉ điểm cho Mai-sieu-Phong tấn công Quách-Tĩnh, nhưng biết thì biết vậy thôi, không một ai dám nói năng gì cả, vì nhận thấy Quái khách là kẻ phi thường cực kỳ có quái.

Quách-Tĩnh biết mình khó bề đấu chiến, nhưng đã trót trong vòng, dầu muốn đấu không cũng không thể quên thân mình, chàng vận hết thần lực, đánh tới tập.

Quách-Tĩnh càng đánh thì tiếng đàn càng nghe càng « véo véo » nhiều hơn, và tạo lên một âm thanh không khiêu. Mai-sieu-Phong trở nên xuất sắc, luôn luôn dùng ngón sắt thủ phần

công minh liệt; làm cho mọi người bên ngoài phải thêm phục cả hai bên, một già một trẻ quá kỳ phùng địch thủ.

Qua một hồi kịch chiến, Hoàng-Dung lo lắng cho số mạng của y-trung-nhân mình, nên sanh ra một kế. Nàng vung tay hất sạn cát, ném vào những viên đạn tí tẹo kia, cốt làm cho Mai-siêu-Phong không phân định được phương vị chỉ điểm nữa.

Nhưng vô hiệu, những viên đạn như xé gió, có một sức mạnh quá kỳ diệu, không có một thứ tiếng nào khác làm lấp đi được.

Thế là mưu mẹo của Hoàng-Dung tuy cũng khá cao, nhưng đành chịu thất bại.

Lúc này cả bọn Giảng-nam Lục-quái và Lục-thừa-Phong đều ngẩn người suy nghĩ, chẳng biết thanh y quái khách kia bản lĩnh như thế nào mà lại chỉ dùng ngón tay nhỏ xíu, phát ra mạnh dường ấy.

Hoàng-Dung thấy mưu mình bị thất bại, hậm hực trở mặt nhìn Quái-khách chằm chằm. Có lẽ nàng đang tìm một ám mưu nào khác chăng, bởi vì trước tình thế quá nguy khốn, Quách-Tinh hoàn toàn bị hạ phong, mà đôi phương đang dồn hết mạnh lực vào hai bên tay cò xé xác địch thủ.

Hốt nhiên « véo, véo » hai tiếng liến nhau, hai viên đạn tung ra, viên trước đi chạm viên sau xé gió đi rất nhanh. Hai viên đạn đến gần bên Quách-Tinh thì chạm nhau một tiếng « tích » nảy lửa, hào quang chói sáng rực cả bốn bề, và mảnh đạn vỡ bắn ra loạu xạ.

Mai-siêu-Phong mượn uy thế ấy, lao mình vào Quách-Tinh. Quách-Tinh tỉnh mắt; nhìn thấy đôi phương hỗn chiến, có giờ chạy ra xa.

Chợt Hoàng-Dung thét một tiếng, tung chân nhảy về phía thanh y quái khách, tay bấu vào cổ như một con nhái rêu lên.

— A ! Thân phụ ! Thân phụ ! Thân phụ ơi !

Thanh y Quái-khách đứng trờ người như một pho tượng, không nhúc nhích, cũng chẳng có một cử chỉ nào kháng cự.

Quách-Tinh quay đầu lại, thấy Mai-siêu-Phong đứng ngay sát bên mình đang chờ ám hiệu tấn công, phưng lúc này thanh y Quái-khách mặc Hoàng-Dung đeo cổ, không búng đạn nữa. Nhìn dịp đó, Quách-Tinh lệ làng, đưa tay ra, từ từ nâng lên nhắm tróc vai Mai-siêu-Phong vận dụng hết sức lực, dùng mảnh khố « Vô

anh chương pháp » đâm một cái cực kỳ mảnh liệt, khiến cho Mai-Siêu-Phong bay bổng lên không rơi rơi xuống đất, không gương tay nổi nữa.

Đang kia, tiếng Hoàng-Dung vẫn nói lanh-lành :

— Thân phụ ơi ! Thân phụ ! Thân phụ đến đây bao giờ ? tại sao mặt mày thia phụ lại đổi khác ? Thân phụ đã dùng chất gì để tạo một khuôn mặt già khéo léo vậy.

Thanh y quái khách cứ đứng yên không mở miệng nói một câu nào.

Lục-thừa-Phong thấy Hoàng-Dung ôm thanh y quái khách gọi ông cha, lòng mừng tái tái, quên cả hai chân bị què, vội vàng chạy đến quý làm lễ ra mắt ân sư. Nhưng ông ta vừa cất mình đã nhào lộn xuống đất.

Thanh y quái-khách nhìn mặt Hoàng-Dung một lúc, rồi từ từ đưa tay vuốt vào mặt một cái, lột tuốt chiếc mặt nạ ra.

Chính vì thanh y quái-khách đã đeo chiếc mặt nạ này, bên ngoài phủ một làn sáp để nguy trang, nên khuôn mặt trở thành quái dị. Tuy nhiên, lời nguy trang quá khéo léo, ai cũng tưởng là một hình dung cổ quái, chứ không thể ngờ là nguy trang được.

Hoàng-Dung, một cô gái tinh anh, chỉ nhìn bộ râu cảm cũng biết ngay đó là cha mình, chúa đảo Đào-hoa (bà thật đáng khen vậy).

Sau khi thanh y quái-khách đã lột bỏ lớp mặt nạ thì mọi người cũng nhận rõ đó là Hoàng-Dược-Sư, biệt hiệu là Đông-rồi.

Hoàng-Dung cười nói không dứt, lấy chiếc mặt nạ đội lên đầu rồi làm trò, rồi lại lặn vào mình vị cha già, nũng nịu, ôm ấp, rít.

Qua một lúc, Hoàng-Dung hỏi cha nàng :

— Thân-phụ đến đây làm gì thế ? Lúc này Cửu-thiên-Nhật rằm, thân phụ, con lấy làm bực tức, xin thân phụ trừng phạt hẳn về tội đi gặt.

Hoàng-Dược-Sư nhìn con đáp :

— Con còn hỏi cha đến đây làm gì ư ? Cha đã phá lệ, đi để tìm con khắp chốn giang hồ, mãi đến nay mới gặp.

Hoàng-Dung thì ð chỉ cười rồi lên :

— Hay quá ! Hay quá ! Nếu thế thì vui quá ! Hoàng-Dung cô đánh trống lạt để che đậy tội lỗi của mình,

nhưng Hoàng-đức-Sư quốc nghim nghi nói :

— Ta đã đi tìm khổ nhục, tại sao mi dám bảo là vui quá !

Hoàng-Dung xịu mặt, vì nàng đã hiểu cha nàng trước kia đã thế không thêm bước chân ra khỏi đảo. Đảo-Hoa, nhất quyết & đó để luyện cho xong bộ « cứu ân-chân-kinh » để tương lai trở thành một vị tổ sư « độc bá quán hùng ». Bất đó, nửa cuốn « chân-kinh » bị vợ chồng Huyền-Phong đánh cắp, bỏ đảo chạy về đất liền, khuấy rối, hồi nhọc tên thầy. Thế rồi nửa cuốn chân-kinh bị mất ông ta không thể nào tìm được. Nên tức giận thế độc một lần nữa « chúng ta không thêm ra khỏi đảo một bước ». Thế phen này vì nhớ con, tình phụ tử buộc ông ta bỏ lời thề để lên đất liền tìm con. Lời thề của một vị kiệt liệt của một vị Giang-hồ đâu phải là chuyện trò chơi ! Do đó Hoàng-Dung phải mềm lòng thương cha, thương một hặc-anh hùng đã vì con mà hy sinh danh dự của lời nói mình.

Nàng sụt sùi thưa :

— Thưa thân-phụ ! Xin thân-phụ tha lỗi cho con, từ nay con xin cam đoan hầu hạ bên mình, không rời thân phụ một bước & chuộc lại những lỗi lầm, và tuyệt đối vâng lời dạy bảo của thân-phụ.

Hoàng-đức-Sư tuy là kẻ gan dạ sắt đá, khí khái trong đời nhưng lòng thương con thì lại như trời bẻ. Nay gặp mặt Hoàng-Dung, thấy Hoàng-Dung vẫn được mạnh khỏe, xinh đẹp hơn xưa vui vẻ hội phần, đưa mắt nhìn Mai-siêu-Phong nằm bẹp xuống đất nói với Hoàng-Dung :

— Đỡ chi con dậy ! Mau lên !

Hoàng-Dung thấy cha vui vẻ, lòng như nở sào, khắp khắp chạy đến nâng Mai-siêu-Phong dậy.

Lục-quán-Anh chạy đến đỡ, đưa đến trước mặt Hoàng-đức-Sư rồi hai cha con vái lạy làm lễ ra mắt.

Hoàng-đức-Sư nhìn Lục-thừa-Phong hỏi giặc thổ địa, nó có ý giận ta. Hồi đó chỉ vì vợ chồng Huyền-Phong ăn cắp chân-kinh nên ta đã giận cả gan chân con. Bây giờ ta đi hỏi hện, cho phép con đứng dậy.

Lục-thừa-Phong được con đỡ lên nhưng vẫn nghẹn ngào nói :

— Con chỉ cầu mong ân-sư sống mãi, khỏe mãi là cha con đời

được toại nguyện rồi, có đâu dám đem đem lòng bắt nghĩa.

Hoàng-đức-Sư lại khen :

— Con là đứa học trò gương mẫu của ta, đâu gặp điều bất mãn cũng không dám làm nhục đến sư-môn.

Hoàng-Dung thấy cha mình vui vẻ nháy nhót vào lòng nói :

— Thân-phụ chỉ khen người khác mà không khen đứa con độc nhất của thân-phụ. Con gái của thân-phụ cũng khá lắm cơ !

Hoàng-đức-Sư quát mắt hai, luồng nhơn quang phát ra như hai ngọn đèn, gườm con nói :

— Con đừng tưởng con còn bé nhỏ ! Lúc này con đã lớn ! con phải cố chí đứng đàng hơn xưa.

Hoàng-Dung sợ hãi, rút đầu le lưỡi, lấy tay mân mê vào đùi Hoàng-đức-Sư và nói :

— Thân-phụ không khen con thì thân-phụ cho phép con lần lượt giới thiệu từng người có mặt nơi đây, họ đều là những tay hảo hiệp, quen biết với con đó.

Thầy Hoàng-đức-Sư không nói, Hoàng-Dung cho là thân-phụ mình đồng ý, liền hướng về từng người lần tiếng.

Một bà và năm ông này vẫn là bậc nức tiếng giang hồ được suy tôn là « Giang-nam thất-quái » nhưng nay chỉ còn có sáu người và người này là sư-phụ của anh Quách-Tinh.

Hoàng-đức-Sư liếc mắt nhìn theo ngón tay của Hoàng-Dung quan sát một vòng rồi ông ta không thêm đem ra đến ai, hách dịch nói :

— Ta đâu cần đến bọn-quái-quỉ này làm gì ?

Lục-quái-thầy Hoàng-đức-Sư ngạo mạn khinh thường thiên hạ, hơi giận bực lên ngùn ngụt. Tuy nhiên, trước uy mãnh của vị chúa đảo Đảo-Hoa, ai này đều uốn lòng nước gợn, họ chỉ tỏ lại vẻ khinh bỉ trong yên lặng mà thôi.

Hoàng-đức-Sư hướng về phía con gái truyền rằng :

— Con có hành lý tùy thân cần phải đem theo hay không, nếu không cha con ta kịp về hải đảo.

Hoàng-Dung đáp :

— Con không có hành trang gì quan hệ. Chỉ còn một cái 'này' cần trao lại cho Lục-thừa-Phong vạ ca.

Đứt lời, Hoàng-Dung thò vào túi lấy ra mấy viên thuốc « cứu hoa ngọc lộ » đặt tận tay trả lại cho Lục-Thừa-Phong và nói :

— Lục sư ca! mấy viên thuốc này chớ được không phải là dễ, em và anh Tinh chỉ xin bài lãnh mỗi đứa một viên thôi, còn bao nhiêu xin hoàn lại để Lục sư ca dùng.

Em xin thay mặt anh Tinh cảm tạ lòng chiều chuộng của anh.

Lục thừa-Phong không nhận, hướng về phía Hoàng-được-Sư thưa:

— Ngày nay đệ tử gặp được ân sư, nỗi mừng chẳng biết lấy chi làm. Vậy đệ tử chẳng có gì hơn, xin đem dâng cho Sư-phụ để tỏ lòng kính bái. Xin mời sư-phụ dời gót về tề trang nghỉ ngơi.

Hoàng-được-Sư không để ý đến lời nói của Lục-thừa-Phong, trở tay vào mặt Lục-quán-Anh quát mắt hỏi:

— Thằng này có phải là con của mi chăng? Thừa-Phong!

Lục-thừa-Phong cúi đầu chấp tay thưa:

— Dạ! Thưa ân sư, nó chính là đứa con của đó đệ.

Lục-quán-Anh không đợi cha mình truyền dạy, vội vã đập đầu xuống trước mặt Hoàng-được-Sư, lạy bần lạy thưa:

— Châu xin ra mắt chỉ tôn sư tử.

Hoàng-được-Sư hắt hàm ra lệnh:

— Được! Cho phép đứng lên!

Thật là ngạo nghễ, Hoàng-được-Sư không thêm đỡ Quán-Anh dậy theo phép lịch sự mọi người. Ông ta xem mình như một vị vua trong giới võ-lâm mà anh hùng bần bề chỉ là thuộc hạ.

Quán-Anh thấy Hoàng-được-Sư bắt hàm bảo đứng dậy, vội vã ngó lên trời, thì liền bị Hoàng-được-Sư thò tay tóm lấy đai áo ném bổng lên trời rồi rơi xuống đất như một con nhái, đồng thời thò tay bên kia tát một cái vào vai đau thấu trời xanh.

Lục-thừa-Phong sợ hãi mặt mày xám ngắt, kêu lên:

— Ân sư! Xin ân-sư nhân tay làm phúc, vì đệ tử chỉ có một đứa con trai duy nhất mà thôi.

Ngón đánh bắt thần của vị chúa đảo Đào-hoa rất nên kinh dị, đầu là kẻ cao-thô giang hồ cũng không thoát khỏi, huống hồ Lục-quán-Anh bần lĩnh còn non.

Lục-quán-Anh bị văng ra xa bảy tám thước, rồi bật ngửa lên trời, chông cẳng tay chân như một con vật bị hành quyết.

Hoàng-được-Sư lại quát đôi mắt sáng như hai ngọn đèn, nhìn Lục-thừa-Phong nói:

— Mày là đệ-tử của tao, tất qui tắc của sư-môn, tuy đệ-đôi được truyền võ công trong phái cho một kẻ nào, đều kể là đệ. Thế tại sao ta xem lời ngả của thằng này giống như phải Đào-hoa chính-tống?

Vậy giờ, Lục-thừa-Phong mới hiểu cái đánh của Hoàng-được-Sư rồi là đệ-thử đứa con mình, xem nó có được truyền thế hệ của phái Đào-hoa chăng. Ông ta vội vàng thưa:

— Đệ-tử chẳng dám làm trái quy-cử của sư-môn, nếu không lệnh ân-sư cho phép. Thằng cháu này tuy là con của đệ-tử, đệ-tử cũng chẳng dám truyền thụ võ-ngệ, phải gọi nó đến chùa Pháp-Hoa nhờ Khô-Mộc thiền-sư chỉ giáo.

Hoàng-được-Sư nghe nói vẻ lễ, mỉm cười, nhưng lại nghiêm truyền:

— Công phu võ nghệ của Khô-Mộc thiền-sư ta xem qua vừa thật xứng đáng là bậc thượng đại-ca. Vậy ta cho phép từ nay đi, mày được truyền thụ võ nghệ cho con mày, khỏi phải ra đi dạy họ.

Lục-thừa-Phong mừng rỡ xem như đó là một lời ban ơn, cúi đầu lạy Hoàng-được-Sư, rồi gọi Lục-quán-Anh:

— Mau con! Hãy đến đây lạy tạ ân-sư vừa ban cho cha con một đứa con hiền cố.

Lục-quán-Anh bỏ mọp xuống đất, hướng về phía Hoàng-được-Sư không chút để ý đến, vẻ mặt thản nhiên như một kẻ vô-tư.

Thật ra, Lục-thừa-Phong là một tay điều luyện võ-ngệ vào nhà đó-đệ của Hoàng-được-Sư. Tuy nhiên, vì việc vợ chồng Phong-Sông bị sự cấp « Cửu Âm Châu-kính » mà Lục-thừa-Phong bị hàm oan. Hoàng-được-Sư chặt gân chân ba bốn người ở xuống biển.

May mắn, Lục-thừa-Phong còn sống sót tìm về được Quy-Trang cư ngụ.

Tuy hai chân bị tàn phế, võ công của Lục-thừa-Phong vẫn kém sút. Hơn nữa, Lục-thừa-Phong đã nắm vững cái tinh của võ-thuật, nên không bao giờ thôi chí và xao lãng.

Ở Lục-quy-Trang, Lục-thừa-Phong vẫn chịu khổ công rèn luyện lấy mình một cách bí-mật, mà Lục-quán-Anh không hề được.

Trái lại, ông ta thầy Quין-Anh, đũa con mình tuy là ra công học tập, mà Khô-Mặc thiếu-sư là một bậc danh-sư, song vì căn-bản non kém nên đã lên-hộ chẳng hao nhiều. Nhiều lúc, Lạc-thừa-Phong cũng muốn đem cái tài của mình truyền lại cho đũa con nội đồng họ Lạc. Song, nguyên-tắc cha chúa đảo Đào-hoa rất nghiêm khắc, nên ông ta đành giấu kín tài nghệ mình, sợ rằng nếu để cho con biết được võ công của mình mà không truyền dạy thì bất tiện, còn truyền dạy thì trái với quy-tắc của Đại-sư-môn.

Lòng Lạc-thừa-Phong đã từ lâu đau đớn vô ngần. Nay bỗng đứng vị An-sư hi xả cho hai điều, một là tội lỗi lấy đổi với vợ chồng Hắc-Phong Song sát, hai là ông cho phép được truyền dạy võ nghệ lại cho con. Như thế, vị chúa đảo Đào-Hoa đã gián tiếp thừa nhận ông ta trở lại hàng môn-đệ. Do đó, Lạc-thừa-Phong mừng rỡ khôn cùng; ông tự định nói mấy câu cảm tạ vị An-sư, nhưng không tài nào mở miệng được.

Chợt thấy Hoàng-dược-Sư trợn tròn đôi mắt, chăm chăm nhìn vào Lạc-thừa-Phong hỏi:

— Tao nhận thuộc « Cửu hoa ngọc lộ » của mấy làm gì? Đây, tao ban cho mấy vật này.

Nói dứt lời, Hoàng-dược-Sư vung tay lên một cái, từ trong hai tờ giấy trắng tinh, tờ thấp tờ cao, nhảm đầu Lạc-thừa-Phong bay tới.

Hoàng-dược-Sư đứng cách xa Lạc-thừa-Phong hơn mười thước, thế mà chỉ một cái vẫy tay nhẹ, mà hai tờ giấy mỏng tanh phăng phăng bay tới trước mặt Lạc-thừa-Phong y như một trận cuồng phong cuốn lá. Thật là một kỳ tài, khiến cho bọn Gilang-nam Lạc quái ai nấy đều khâm-phục.

Hoàng-Dung thấy vậy, dương dương tự đắc, liền một phượng thám báo Quách-Tĩnh:

— Kia! Anh xem công phu của thân-phụ em, có quán triệt quán hùng chăng?

Quách-Tĩnh đáp:

— Võ công của lệnh tôn đã đến lúc xuất thân nhập hóa, còn có gì dám so sánh được.

Đoạn Quách-Tĩnh nói nhỏ với Hoàng-Dung:

— Lúc nào em theo lệnh tôn về đảo, nên cố tâm tập luyện, chớ ham chơi bỏ mất thời gian, mà sau này hối tiếc.

Hoàng-Dung nhún vai nói:

— Anh cũng phải theo em về đảo, lẽ đâu anh bỏ em đi một mình?

Quách-Tĩnh nói:

— Anh còn bận việc theo hầu các vị sư-phụ. Lúc nào anh rảnh anh sẽ đến tận nơi đón em.

Hoàng-Dung nói rồi rút:

— Không, không được! Anh phải cùng đi với em! Em chẳng giờ chịu rời xa anh.

Quách-Tĩnh nhìn cứ chỉ của Hoàng-Dung nghĩ đến chuyện xa nhau, lòng thầy nao nao cảm mến. Nhưng cũng gượng cười, qua loa cho xong chuyện.

Lạc-thừa-Phong chĩa tay ra đón lấy hai mảnh giấy của Hoàng-dược-sư ban cho, và đến gần đến xem thì thấy đây cả hai trang những bí quyết của phép luyện nội công, do chính tay Hoàng-dược-Sư ghi chép.

Hơn hai mươi năm xa cách không ngờ nét chữ của An-sư miệng còn sắc sảo như xưa.

Lạc-thừa-Phong tay trái cầm trang giấy thứ nhất có ghi đậm bốn « Tào diệt thái pháp » và ở đầu trang giấy thứ hai có ghi ba « Lạc anh chương », ông ta mừng rỡ thán nghĩ:

— « Tào diệt thái pháp » và « Lạc anh chương » là hai thứ đảo của Hồng An-sư chế ra đầu-tiên. Tất cả sáu môn đệ đồng tuyệt nhiên chưa ai được An-sư lại truyền dạy thế mà nay An-sư truyền cho mình, ta sau này mình sẽ được truyền cho con, thì hóa biết chừng nào.

Nghĩ như thế, Lạc-thừa-Phong hoan hỉ, quý gọi cúi lạy vị An-sư. Hoàng-dược-Sư cất tiếng dặn dò:

— « Thái-pháp » ta ban cho người đầy so với lúc ta mới sáng tác nhiều rất nhiều, nhưng chiêu số của nó cũng vẫn là một.

Vậy thì người cứ chiếu theo công thức của nó mà tập luyện, nó bộ sẽ trông thấy trước mặt. Chỉ độ năm năm sau, người đi cầu phải chống gậy hay cầm nặng gì hết, nghĩa là gần như bay. Đó là ta đã đến lại hai chân người vậy.

Lạc-thừa-Phong nghe nói mừng đến rướm nước mắt.

Hoàng-dược-Sư lại nói:

— Hiện nay hai chân của người bị tàn phế không thể dùng

hạ bàn luyện tập, thế thì người vịn vào người khác ít lâu tự nhiên sẽ đứng được... Oii!

Vì ta... tiếng vì ông ta đau hết hạn chuyển xưa, chỉ vì quá không tỉnh mà đã hỡi hoại cả hồn người đó để vô tội của mình. Tuy không nói ra nhưng lòng ông ta cũng đau đớn lắm.

Ngừng một chút Hoàng-dược-Sur lại nói tiếp:

— Ta tìm cho người phải tìm các sư để chữa người, đem công quyết dạy lại để các sư-đệ của người cũng được hưởng mọi đức ân đó.

Lục-thừa-Phong đi lên một tiếng, rồi thưa:

— Khúc-kinh-Phong sư-đệ hành tung bị ẩn hiện ở nơi đâu để từ không rõ, mà cũng không hề nghe tiếng, còn Võ sư-đệ và Phùng sư-đệ chẳng may đã lìa đời rồi.

Hoàng-dược-Sur nghe Lục-thừa-Phong báo cho biết Võ và Phùng hai đệ-tử của ông đã chết, ông lấy làm đau lòng, bỗng ra một tiếng thò đầu nào nướ, và tự trách:

— Chỉ vì ta làm cho họ cầu phật nên họ mới thác oan.

Bất giác, Hoàng-dược-Sur đôi mắt sáng quắt, chiếu thẳng về phía Mai-siêu-Phong

Mai-siêu-Phong vì bị mù lòa cả đôi mắt, nên không thấy nét mặt giận dữ của Hoàng-dược-Sur. Còn người ngoài lấy làm lo lắng cho số phận Mai-siêu-Phong đối với cái nhìn rừng rợn ấy.

Bỗng Hoàng-dược-Sur cất giọng hét:

— Nhưng-Hoa! Mai-siêu-Phong! Mày đã gây tội ác quá lớn nào mà bị khổ suốt đời là đáng tội! Nhưng lúc này tao nghe tiếng Cửu-thiên-Nhận của tao, mà mày khóc lóc thương hại đến tao, quyết đi trả thù, thì nước mắt và lòng thương ấy tao sẽ đền lại cho mày bằng cách cho mày sống thêm hai năm nữa, không giết mày ngay hôm nay.

Từ lúc nhận rõ có Hoàng-dược-Sur đến, Mai-siêu-Phong sợ hết hồn, ngồi run rẩy chẳng thốt ra lời nào, vì nàng biết rằng hễ Hoàng-dược-Sur gặp nàng thì tất giết không thể tha thứ. Sự nghiêm khắc của vị chúa đảo Đào-Hoa, Mai-siêu-Phong còn lạ lòng gì nữa mà chắc đã được Hoàng-dược-Sur ân xá, hưởng hồ vợ chồng Mai-siêu-Phong phạm một tội tày trời.

Ấy vậy mà giờ này Hoàng-dược-Sur lại tuyên bố tha chết cho Mai-siêu-Phong 2 năm thì thật là một khoan hồng chưa bao giờ có.

Mai-siêu-Phong đổi sợ ra mừng, vội vờ nép mồm miệng xuống đất, vấp đầu bãi tọ đến chảy máu trắng.

Hoàng-dược-Sur thấy Mai-siêu-Phong khăn thiết van lạy, đôi giận làm vui, khen lớn:

— Được! Khá lắm!

Vừa nói, Hoàng-dược-Sur đưa tay ấn giữa trán lưng Mai-siêu-Phong một cái, Mai-siêu-Phong chỉ nghe nơi xương sống miệng đau nhói một cái, như kiến cắn mà thôi. Tuy nhiên, Mai-siêu-Phong đoán biết vị ân sư mình tha tội chết nhưng hành phạt về tội sống nên kính lễ, van xin:

— Trăm lạy ân-sư. Xin ân sư ban cho đệ tử tội chết còn hơn là tha đệ tử phải sống để mang lây khổ hình.

Tại sao Mai-siêu-Phong mới thấy đau nhói mà biết Hoàng-dược-Sur hình phạt mình?

Nguyên lúc vào tuổi dậy thì, Mai-siêu-Phong đã cùng Trần-huyền-Phong ăn đi, bà ta được nghe Trần-huyền-Phong kể lại rằng Hoàng-dược-Sur có một độc môn ám khí gọi là « Phụ cốt chặm ». Hoàng-dược-Sur chỉ cần đánh giở một cái, tức thì một cây kim nhỏ xú găm vào thịt, chui đến giữa khớp xương sống nằm tại đây. Đầu kim được luyện một chất độc rất mạnh, mỗi ngày theo các mạch máu vận hành sáu lần. Mỗi lần chất độc vận hành theo thể là thấm thân và các khớp xương nạn nhân đau đớn vô cùng, lông-lọng nạn nhân muốn chết cũng tránh qua năm sáu tháng bị hành hạ mới chết được.

Còn nói đến nạn nhân là một tay võ công cực giỏi, vận nội-không chống bao nhiêu thì nó lại hành hạ bấy nhiêu, chẳng khác đó lâu thêm vào nữa.

Mai-siêu-Phong biết vậy nên đau lòng, rút chiếc roi độc ngắn hiển toàn tự sát.

Hoàng-dược-Sur thấy thế vung tay dớp ngọn roi, ném ra xa, rồi quát lớn:

— Ai cho mày chết! Làm sao mà chết được! Hai năm sau ta cho mi được tại-nguyên.

Mai-siêu-Phong cầu lạy cái chết không được, nghĩ thầm:

— Bản thân sư phụ đã muốn hành hạ ta mấy năm rồi mới chết,

thì đầu ta có muốn chết ngay cũng chẳng được.

Bà ta quay về phía Quách Tĩnh và bà nói và nói lớn:

— Táo thành tâm tạ ơn mây! Trước kia mây dùng dao đâm tao chết, thì thật là ơn huệ. Chẳng tao được chết thì thật là hạnh, nếu còn sống đến ngày này không sao thoát khỏi cạm bẫy của mày trong chốn đại ngục trần gian như tâm thần của mày có đây.

Hoàng-dược-Sư nghiêm nét mặt nói với Mai-siêu-Phong:

— Đầu mũi « phụ cốt chêm » có tâm độc, nhưng ta đã biến chế để tinh cách hòa-hoàn, dù một năm sau nó mới được hành động tức mây, vậy thì thời-gian một năm, trong lúc nó chưa hành động ta ra cho mây ba điều kiện, buộc mày phải làm cho bằng được xong việc, mây đến đảo Đào-Hoa tìm ta dạy cho mày cách tu đạo.

Mai-siêu-Phong hớn hở nói lớn:

— Đệ tử dù có tan xương nát thịt vẫn xin cảm ơn làm trọn ân sư ân sư đã giao phó! Ân sư bốn điều kiện ấy thật là vẻn vẹn cho đệ tử.

Hoàng-dược-Sư nghiêm nét mặt quát:

Mây đã biết ta ra điều kiện gì, mà mày cho là đại-phước, vậy đệ tử có làm được chăng? Ôi chao! Không phải để đầu nhé.

Mai-siêu-Phong thưa:

— Đệ tử nguyện đem sinh mạng bảo đảm việc làm, thì đầu đệ tử để đâu để ở cũng chẳng ngại.

Hoàng-dược-Sư nhếch miệng hạ lệnh cho Mai-siêu-Phong:

— Được! Thế thì mày nghe ba điều kiện này. Điều thứ nhất là mày phải tìm cho được người « cứu ân chân kinh » phần sau để đưa cho tao, khi tìm được mày phải đi tra xem có ai đã xem kinh thì mày phải giết nó ngay. Còn nếu ai chưa xem thì mày phải chờ « không xem xong thì giết liền ». Một đứa xem giết một đứa, một đứa xem giết hai đứa. Mà một trăm đứa, thì mày cũng phải giết một trăm đứa, nếu để sót đứa nào ... cũng không tìm gặp ta.

Mai-siêu-Phong dạ lên một tiếng.

Hoàng-dược-Sư hỏi lại:

— Mây đã nghe rõ chưa? Hãy thuật lại xem lời nói của tao có đúng chăng?

Mai-siêu-Phong cứ nghe theo lời nói Hoàng-dược-Sư thuật lại. Mọi người đứng xung quanh nghe Hoàng-dược-Sư ra lệnh cho đó để như vậy ai nấy lạnh toát mình, Giang-nam Thất-quái nghĩ thầm:

— Hoàng-dược-Sư biệt-hiệu Đông-Tà, hèn chi hèn có những hành động tàn đại, quá ác, có lẽ hẳn là một đứa độc ác hơn cả mọi đứa độc ác dưới gầm trời này.

Tuy có tiếng thì thảm, song Hoàng-dược-Sư coi mọi người chung quanh như gỗ đá, không cần để ý đến, cứ ngang nhiên ra lệnh cho Mai-siêu-Phong:

— Còn lũ thằng Vô, thằng Khúc, thằng Phùng, ba đứa đệ tử của mày vì vợ chồng mày mà chúng bị hàm oan. Nhưng theo lời thằng Lục-thừa-Phong nói thì thằng Vô, thằng Phùng đã chết, chỉ có thằng Khúc còn sống mà thôi. Vậy mày phải đi tìm cho được thằng Khúc-liêu-Phong, rồi mày lại đi tìm con của hai thằng Vô và Phùng đem về Quy-Vân giao cho Lục-thừa-Phong nuôi dưỡng. Đó là điều kiện thứ hai mà mày đã nghe chưa?

Mai-siêu-Phong tuân lệnh, và thuật lại lời nói của Hoàng-dược-Sư không bỏ một ý nào.

Lục-thừa-Phong thấy Mai-siêu-Phong bị mù, rất khó tìm người được, thế mà ân sư lại giao điều kiện ấy thật nguy-hiểm.

Tuy nhiên, ông ta không dám nói ra, vì làm trái ý vị chúa đảo Đào-Hoa tức đã sứt mẻ vào thân rồi.

Chợt Hoàng-dược-Sư ngửa mặt lên trời chậm chậm nói từng tiếng:

— Bộ cứu-âm chân-kinh quý giá nhất đời tao, bị hai vợ chồng mày lấy trộm kinh ấy tao chưa truyền dạy cho mày, mà mày đã dám tự luyện lấy. Trong lúc công phu mày chưa đủ thì mày luyện sao nổi! Hèn chi mày bị bấu thâu bấu toại là phải làm.

Lặng đi một lúc, Hoàng-dược-Sư lại nói tiếp:

— Đó là điều kiện thứ ba.

Mai-siêu-Phong không hiểu sư-phụ nói như vậy là sao, nên bực đầu suy nghĩ một lúc khá lâu, chợt bà ta hiểu ra, nghĩ thầm:

Sư-phụ nói thế là để đánh một đòn tâm lý vào bọn người xung quanh, nếu có kẻ nào lượn được cuốn kinh ấy cũng chẳng dám dùng.

Bà ta với giọng nói run run thưa:

Đợi đến lúc đệ tử làm xong hai điều kiện kia đệ tử sẽ đem hai thẻ «cứu âm bạch cốt tráo» và «cởi âm chương» hãy bỏ vào hai tờ thẻ ấy, đệ tử đi trốn lỵên không đúng phép.

Quách-Tĩnh là người chất phác thật thà, thấy thầy trò Mai-siêu-Phong trao đổi nhau những câu tối ý, không sao hiểu nổi liền bầm nhủ Hoàng-Dung và nhờ Hoàng-Dung giải thích.

Hoàng-Dung hiểu thâm ý của cha và chị hơn ai hết, song không chịu nói ra, đợi lúc Hoàng-được-Sư quay mặt đi nơi khác nâng tay bàn tay trái đặt vào cổ tay mặt, gián tiếp báo Quách-Tĩnh chớ tò mò đến việc ấy mà đi rồi.

Quách-Tĩnh chợt hiểu, sợ tái mặt. Tuy nhiên càng không dám đúng ý của Hoàng-Dung, chàng tưởng Hoàng-Dung báo chàng đừng bỏi đến mà bị cha nâng chặt đứt cổ tay.

Thế rồi tâm tánh thật thà của Quách-Tĩnh vẫn mĩa mị trước hành động khác nghiệt của chúa đảo. Chàng nghĩ thầm :

— Mai-siêu-Phong tuy là kẻ tàn ác đa đoan, song bà ta hiện nay đã cải hối giác ngộ, thì tại sao vị sư-phụ của bà ta lại cứ dùng hành động, như vậy? Chỉ có bé Dung mới xin tha tha cho bà ấy! Hay là mình báo bé Dung làm phúc một chút.

Nghi như thế, Quách-Tĩnh toan tìm cách hỏi Hoàng-Dung thì bỗng Hoàng-được-Sư nhìn thẳng vào người Quách-Tĩnh, hỏi :

— Mày tên Quách-Tĩnh ?

Quách-Tĩnh chỉ mong cho chúa đảo có dịp hỏi đến chàng, chàng tìm cách câu thăm, xin tội cho Mai-siêu-Phong. Giờ được hỏi đến, Quách-Tĩnh lễ mễ khầu đầu thưa :

— Dạ! Tiểu tử Quách-Tĩnh xin vấp đầu bái yết Hoàng-Tiền bối!

Đáp câu xong, Quách-Tĩnh vội làm hành diện trước Hoàng-Dung và sáu vị sư-phụ, vì chàng cho rằng chàng là kẻ nói bậy thỉếp.

Nhưng chàng chỉ thấy Hoàng-được-Sư nghiêm nét mặt mà chàng cái nhio gay gắt.

Đoạn ông ta hỏi :

— Ta nghe mày cầm dao đâm chết đứa học trò lớn của là Trần-huyền-Phong, hẳn hẳn lãnh người đi giải làm sao?

Quách-Tĩnh cụt hứng trước giọng nói hân học của chúa chàng òn tòn đáp :

— Thời ấy tiểu-tử còn là đứa bé thơ dại, nào đã hiểu biết gì. Tiểu-tử bị Huyền-Phong bắt sống, xách cổ tiểu-tử đưa lên ngang bụng, tiểu-tử sấn cầm con dao nơi tay, thọt liền một nhát, bắt đổ trúng ngay giữa rốn, làm cho Huyền-Phong bỏ mạng. Thực tình tiểu-tử chẳng có thặng thù gì.

Hoàng-được-Sư cau mày, cho là chuyện kỳ lạ, song ông ta cũng có thể cho là thực.

Đoạn ông ta dằng từng tiếng như trách phạt :

— Trần-huyền-Phong, Đại đệ tử của ta, mặc dầu có tội phạm thấy lừa bịp, song tội ấy phải là người trong bản môn giết nó, lẽ đâu người của Chúa-Đào-Đào-Hoa lại để người ngoài thanh toán.

Quách-Tĩnh nghe Hoàng-được-Sư trách phạt như vậy cũng phải nên cúi đầu không nói.

Hoàng-Dung sợ sệt, bầm vào vai thân phụ nói rả rít :

— Thưa thân phụ! Lúc đó hân mới lên sáu tuổi. Cũng như lúc con vừa lên sáu, đã hiểu gì đâu, xin thân-phụ rộng dung cho hân.

Hoàng-được-Sư lạng lờ như không để ý, giơ tay Hoàng-Dung ra rồi nói :

— Lại còn lão Hồng-bác-Cái xưa nay hân có thu dụng đó để đầu thế mà hân lại nhận mầy làm đó đệ, đem cả thẻ võ độc đảo «Giảng-long thập bát chương» bí truyền cho mầy đến mười lăm ngón, thế là mầy là đứa nịnh bợ giỏi nhất đời nên mới được lão Hồng ăn mầy kia nên yêu nể vậy! Nhưng thôi, chuyện đó đổi với ta cũng chẳng quan trọng, chỉ có điều mầy đem mười thẻ võ «Giảng-Long» của lão ăn mầy truyền dạy, đánh bại Mai-siêu-Phong, đó đệ của ta, như thế sau này lão Hồng ăn mầy gặp ta, ta bề mặt với lão đều bực nào?

Hoàng-Dung cười lạnh lạnh, cố ý che lấp, để cha nàng quên việc trừng phạt Quách-Tĩnh.

Nàng nói rồi rít :

— Nếu thân phụ chớ việc ách hót khoét lác làm cho Hồng-bác-Cái chịu truyền dạy thì thân-phụ nên trừng phạt con trước, vì chính con đã đem rượu ngon thịt béo đến săn nể mới được ông ta nhận xơi. Dĩ nhiên con người, tất ông ta phải giúp người đó là lẽ đương nhiên. Vậy con xin sư-phụ chớ trách phạt Quách-Tĩnh mà tội nghiệp. Tính thân-phụ quá nóng, việc gì cũng quyết đoán theo bản năng, nên có những việc phải hỏi hân, vì như việc trừng phạt bản vị đó đệ oan ức chàng hân.

Hoàng-đức-Sư đang hỏi hặn về việc mình phạt oan các đồ đệ lại bị Hoàng-Dung đánh vào một đòn tâm-lý. Tuy ông ta đã mềm lòng, nhưng vẫn còn tự ái, hết lòng Quách-Tĩnh lại lòng Hoàng-Dung, trông rất đáng sợ.

Sở dĩ Hoàng-Dung dám đương nhiên nói với ông ta những câu như vậy, là vì nàng nhờ cậy vào tình thương không bờ bến của Hoàng-đức-Sư đối với nàng.

Sau khi vợ chết, Hoàng-đức-Sư tập trung bao nhiêu tình thương gia-đình đổ vào một Hoàng-Dung, cũng nàng như trứng mỏng, nàng muốn gì cũng chiều ý.

Trái lại Hoàng-Dung hẳn tính trẻ con, thấy cha nuông chiều bao nhiêu lại càng phóng túng bấy nhiêu. Một hôm Hoàng-Dung lấy rượu thịt đem tiếp tế cho một tù nhân bị Hoàng-đức-Sư nhốt tại hang núi, ông ta bắt được mắng cho mấy câu, Hoàng-Dung lần này chưa hề bị cha mắng như vậy, nên lấy làm hết mẫn, lên vượt khỏi hải đảo, đi mãi không về. Hoàng-đức-Sư vì quá thương con buộc lòng phải hủy bỏ lời thề « chung thân bất ly hải đảo » trở vào Lục-địa tìm con.

Suốt một thời-gian Hoàng-Dung cải trang nam tử ranh mãnh bám theo Quách-Tĩnh du ngoạn giang-hồ, làm cho Hoàng-đức-Sư tìm khắp nơi vẫn không hỏi thăm được tông tích.

Một ngày, bữa nay qua Tô-châu, lại gặp Âu-Dương công-tử xưa rần rần Mai-siêu-Phong, ông ta đã hóa trang thành một thanh y quái khách thổi một bài tiêu đánh tan đàn rần độc của Mai-siêu-Phong thoát nạn.

Rồi ông ta lại theo dõi Mai-siêu-Phong đến Quy-vân-trang, nơi đây ông ta gặp được Hoàng-Dung, đưa con gái quý của ông và cả Lục-thừa-Phong để tam đồ đệ của ông ta nữa.

Nay thấy Hoàng-Dung có che chở cho Quách-Tĩnh, mặc dù ông thương Hoàng-Dung nhưng không thể nào tha cho Quách-Tĩnh, kẻ đã phạm vào thề diển của ông được.

Do đó, qua một lúc trầm ngâm tư lự, đôi mắt ông ta vọt sáng và ông ta nghiêm nét mặt nói :

— Quách-Tĩnh ! Thằng già có chín ngón tay dạy cho mày đệ này khinh khi các môn đệ tao, coi môn đệ tao như cỏ rác ư ?

Hoàng-Dung hiểu rõ cha nàng vẫn có tánh tự cường, chẳng bao giờ chịu phạm đến thề diển. Hơn nữa, nàng hiểu rõ thâm tâm của cha nàng không ghét gì Quách-Tĩnh chỉ vì Quách-Tĩnh đã dùng thề võ « giáng long » của Hồng-thật-Công đánh bại Mai-siêu-Phong nên ông ta tự ái, ghét Hồng-thật-Công ghét rồi luôn Quách-Tĩnh nữa. Nàng đoán biết sắp có một trừng phạt đối với Quách-Tĩnh nên nàng lo lắng bội phần, cố ý lấy mình che chở cho Quách-Tĩnh và dùng kế làm người giận của người cha.

Nàng nói lớn :

— Thân phụ ! Xin thân-phụ chờ cho rằng môn đệ của thuợc tợ người ! Hẳn đánh thằng Mai sư-tử của con chẳng qua vì Mai sư-tử của con bị mù mắt, nên hẳn mới dùng ngón võ « giáng long » lừa gạt được. Một thằng con nít phục phịch như con trâu nước có đáng kể vào đâu. Nếu thân phụ cho hành động của hẳn làm si nhục cho cả sư môn ta, vậy còn thay mặt sư môn nhà ta đấu với hẳn một trận để rửa cái nhục này, thử xem hẳn còn có thể dùng ngón giáng-long mà uy hiếp con được chăng ?

Miệng nói chưa dứt, Hoàng-Dung đã quay mình nhảy vọt đến trước mặt Quách-Tĩnh gọi lớn :

— Trâu nước ! Mi dùng chương pháp của Hồng-thật-Công để đánh bại đệ tử sư môn nhà ta. Vậy thì ta đây nhân danh thay mặt cho môn đệ đảo Đào-hoa đem những công phu hạng bét ra địch thủ với ngươi một trận, xem ngươi có thắng nổi ta chăng ?

Sở dĩ Hoàng-Dung đề nghị như vậy, là vì nàng xét đoán rằng võ công của nàng với võ công Quách-Tĩnh cũng sào sào như nhau, cốt sao kéo dài cuộc tỉ thí đôi ba mươi hiệp, để cha nàng có đủ thì giờ người giận mà thôi.

Mọi lúc thì Quách-Tĩnh chậm hiểu, song lặn này chàng tính ý vô cùng, biết Hoàng-Dung lập kế cứu mình, và thấy Hoàng-đức-Sư cũng không có ý cản trở, chàng liền đáp lớn :

— Từ trước đến nay tôi chẳng bao giờ có ý nghĩ đánh thắng con nương. Nay con nương đã dạy, tôi cũng phải liều mạng cháu con nương vài chục hiệp.

Dứt lời, Quách-Tĩnh vung tay bước chân tiến đến.

Hoàng-Dung đôi mắt sắc như dao, hét lớn :

— Trâu nước ! Hãy xem đây.

Nàng đánh tới một đôn xé gió, xé động thể « Lạc anh chương-pháp ».

Quách-Tĩnh chớp tức động thể « giáng-long » đôi pho. Mặc da thể, giáng-long quá mau và quá mạnh, song Quách-Tĩnh yêu mến Hoàng-Dung, không nỡ đánh hết sức mình. Quách-Tĩnh có ngờ đâu rằng thể « giáng-long thập bát chương » vẫn không dùng sức mạnh thắng sức mạnh, nghĩa là cứng gặp cứng thì mới công hiệu, đàng này Quách-Tĩnh không dùng hết sức, thì thể « Giáng-long » không còn công hiệu nữa, làm sao chống lại với « Lạc anh chương pháp » được, vì vậy thì mới đánh mười hiệp, Quách-Tĩnh đã bị Hoàng-Dung đánh trúng luôn mấy đôn.

Hoàng-Dung chủ tâm làm cho cha nàng tiêu giận, nên mấy nhát đôn nàng vận dụng cực lực. Và lại nàng nghĩ rằng, thân thể Quách-Tĩnh mập mạp như con trâu nước, mặc dầu da thịt chàng chưa được như đồng, như sắt, song giá có ăn một trăm cái đôn của nàng vẫn chưa thấy gì.

Càng đôn, Hoàng-Dung càng thấy Quách-Tĩnh bần hực nhầy vào chịu đôn, làm cho Hoàng-Dung lấy làm thương xót. Tuy nhiên, nàng cũng chẳng dám dăm dăm nhẹ hơn, vì đôi mắt của Hoàng-dược-Sư luôn luôn nhìn vào cuộc đấu.

Qua một lúc Hoàng-Dung hét lớn :

— Đã bị mấy đôn liền mà chưa chịu thua ư ?

Miệng hét, tay Hoàng-Dung vẫn vung quyền đánh thình thịch vào người Quách-Tĩnh.

Chợt thấy một cái bóng xanh đứng sừng sững trước mặt Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung. Thì ra Hoàng-dược-Sư đã bước đến lúc nào mà mọi người không ai rõ. Thật là một hành động cực kỳ lạnh lẽ.

Hoàng-dược-Sư chụm tay lại nhọn như vuốt chim ưng, túm lấy cổ Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung ném ra hai bên là hữu, mục đích dễ can.

Tuy cũng một cái ném, song ông đã dùng hết sức mạnh khác nhau, cái ném của con gái thì nhẹ, cả ném của Quách-Tĩnh thì ông ta đã vận sức quá mạnh, bao hàm cả uất khí, do đó toàn thân Quách-Tĩnh cuộn tròn như một cái chun, vèo vèo trong không khí.

Một cái ném của một vị chúa đảo Đào-hoa biệt hiệu Đông-Tà, dẫu một trăm Quách-Tĩnh cũng khó được vẹn toàn thể xác.

Quả vậy, Quách-Tĩnh bị đôn vào một thể bơ vơ trên không trung, nên không còn thể nào hoạt động được, buộc lòng chàng phải theo đà đáp xuống đất.

Nhưng may thay vừa rơi thì Quách-Tĩnh vừa kịp vuốt thẳng hai chân, tuột khỏi đôi hài, vận sức vào đầu mười ngón chân thọc xuống. Đất rắn như vậy mà bàn chân Quách-Tĩnh cảm sâu xuống khỏi cổ chân, rồi đứng như một cây cột, không nhúc nhích.

Quách-Tĩnh định thần, thấy mình chưa chết, mừng quá, lấy hết sức lực rút chân lên, ngã người xuống đất nằm xoài ra đấy khá lâu, không dậy nổi.

Hoàng-dược-Sư thấy vậy khen thầm :

— Thằng nhỏ này công phu hạ bàn quá vững chắc.

Tuy nhiên ông ta không ngóai giận hét lớn :

— Ha ha ! Thằng nhỏ này muốn trêu tao ư ? Thuở nay tao không đờn với đứa nào hết, nay mày muốn đờn thì tao đờn với mày vài cái chơi ! Hãy đứng lên.

Quách-Tĩnh sợ quá, nhưng không dám nằm lì, vội đứng dậy cúi đầu thưa :

— Tiểu-tử đầu chẳng hề đến thân xác, cũng chẳng dẫm dẫm chân trên núi Thái-sơn. Mong lão tiên bói dung thứ.

Hoàng-dược-Sư giương cười bảo Quách-Tĩnh :

— Thằng nhỏ ăn nói nghe được ! Mày không dám tỉ võ với tao là phải ! Thời tao đứng chỗ này cho phép mày dùng thể « giáng-long thập bát chương » của lão Hồng Ân mày đánh tuân tự từng cái một cho hết mười lần thể võ... nếu mày làm sao tao phải tránh hoặc chống đỡ thì tao phục mày là tài ! Mày dám như thế chẳng ?

Quách-Tĩnh thưa :

— Dạ ! Tiểu-tử đầu dám võ lễ với lão tiên bói.

Tuy miệng nói thế, song lòng Quách-Tĩnh cho rằng dẫu Hoàng-dược-Sư dẫu bàn Hãn-hạo cường mà cứ đứng chịu cho mình đánh đủ mười lần thể võ « giáng-long thập bát chương » thì không thể nào đứng vững nữa. Cũng như cây cỏ thụ mà mình đánh một chương cũng phải tước gốc kia mà.

Hoàng-dược-Sư tinh ý, thấy lời nói Quách-Tĩnh nhưn nhưong nhưng lòng muốn thử sức, nên ông ta vội giục :

— Đánh mau ! Nếu mày không đánh tao cũng đánh mày kia mà. Quách-Tĩnh chỉ chờ Hoàng-dược-Sư nói thế nên chàng vội ứng thanh nói :

— Nếu là lệnh của lão tiên bối sai khiến, tiên từ chẳng dám không tuân.

Vừa dứt lời Quách-Tĩnh gù lưng một cái, khoanh ra—một quyền.

Nhưng chàng thặm nghĩ :
— Nếu mình đánh hết sức & lão bị hại thì mất lòng Hoàng-Dung.

Trong hoàng cảnh này mình chỉ mua lòng là hơn.

Nghĩ như thế, Quách-Tĩnh chỉ dùng hơn sáu phần mười sức lực. Nhưng lạ thay ! Quyền của Quách-Tĩnh vừa đánh trúng vào bụng Hoàng-dược-Sư, thì tay Quách-Tĩnh chúi ra ngoài, như đâm vào cây cột sơn dầu, mà Hoàng-dược-Sư vẫn đứng nguyên chỗ đó.

Hoàng-dược-Sư quát hỏi :

— Thế nào ? Mày sợ tao chịu không nổi đòn của mày nên không dám dùng tận lực ư ? Mày cứ đánh mạnh đi, tao đâu có sợ !

Quách-Tĩnh đáp :

— Thừa tiên bối ! Tiên-tử đâu dám nghĩ như thế.

Tay miệng nói thế, song lòng Quách-Tĩnh thấy bực nóng rang, vì thái độ khinh khí của vị chúa đảo. Chàng vận nội công, mồm mỗi vung tay phải dùng chưởng lực đánh thối tốc từ dưới lên trên cực kỳ uy dũng, nhằm thẳng rún Hoàng-dược-Sư. Trong lúc đó Hoàng-dược-Sư vẫn ngạo nghễ, hai tay chấp ra đằng sau, phình bụng lớn bằng cái trống.

Quách-Tĩnh vừa đâm tới đã nghe Hoàng-dược-Sư khen :

— A ha ! Thăng này đâm đã khá vững chắc.

Tuy nhiên, sau lời khen là cái khổ cho Quách-Tĩnh. Vì khi Hồng-thất-Công dạy thế «Giảng long thập bát chưởng» thực luyện cho Quách-Tĩnh, vung tay thí nghiệm vào các gốc cây thông mỗi khi tay Quách-Tĩnh tông đến cây nào là cây đó bị gãy tức khắc. Đó là «cứng gặp cứng».

Bây giờ Quách-Tĩnh đánh Hoàng-dược-Sư, thấy Hoàng-dược-Sư vận nội công, phình bụng khá lớn, Quách-Tĩnh cho là mình ăn chắc, nếu Hoàng-dược-Sư không bẻ bụng cũng phải văng ra ít nhất

phải mười thước. Vì anh ta thấy đúng nguyên tắc «giảng long thập bát chưởng» là cứng gặp cứng rồi. . .

Nhưng khi thay, khi tay Quách-Tĩnh vừa vọt tới như vũ bão Hoàng-dược-Sư thốt bụng lại thành một lỗ đung «Nhu khác cương». Quách-Tĩnh thất kinh toàn rút tay về, nhưng không kịp nữa, chỉ nghe một tiếng «bịch» và tay Quách-Tĩnh đã tước cả thịt da bày xương trắng hếu.

Quách-Tĩnh đau quá, vội nhảy lùi ra ba bước, mặt mày nhần nhố, miệng nói :

— Tiên-tử võ 12 ! Xin lão tiên bối tha tội.

Dứt lời, Quách-Tĩnh, toàn vung tay lên tạ, nhưng cánh tay không còn cất lên nổi nữa.

Giang-nam Lục-Quái thấy Hoàng-dược-Sư giữ đúng lời hứa, tuyt nhiên không thêm né tránh và cũng không hề vung tay chống đỡ, chỉ thốt bụng để trả thế «giảng long» của Quách-Tĩnh, làm cho Quách-Tĩnh phải tể liệt, lột cả da tay, họ lấy làm kinh dị vừa phục vừa sợ, thì thəm khen :

— Tiếng đồn Đông-Tà chúa đảo Đào-Hoa quả không sai. Hoàng-dược-Sư cười lớn hỏi Quách-Tĩnh :

— Đó là một bài học để mày suy gẫm xem thế «giảng long thập bát chưởng» của lão 3n, mày đó với chưởng pháp của vị chúa đảo Đào-Hoa ai hơn ai kém. . .

Vừa dứt lời, Hoàng-dược-Sư vung tay một cái, lẹ như chớp. Quách-Tĩnh thất kinh nằm mộp xuống đất, toay lui ra ngoài nhưng không kịp nữa, bàn tay của Hoàng-dược-Sư đã hất Quách-Tĩnh ngã xuống đất.

Hoàng-Dung kinh hãi la lớn :

— Lạy thân phụ ! Xin thân phụ chớ trừng phạt Quách-huynh con ! Người này tốt lắm !

Vừa la, Hoàng-Dung vừa nhảy đến chui qua tay áo Hoàng-dược-Sư, và đứng che cho Quách-Tĩnh.

Hoàng-dược-Sư dùng thế «cầm nã» nhắc bằng Hoàng-Dung, đặt sang một bên rồi vung tay trái đánh xuống lưng Quách-Tĩnh.

Giang-nam Lục-quái thấy nhất đánh của Hoàng-dược-Sư, nếu không làm cho Quách-Tĩnh chết cũng gãy xương. Vì vậy họ xông vào một lượt. Náo-thị-Hiệp 3n Toàn-kim-Phát, quay ngược quĩ cần

vung quai đồng kèm theo móc sắt, nhảm tay tà của Hoàng-dược-Sư phát một cái.

Nhất đánh quai băng, buột lỏng Hoàng-dược-Sư thu vội tay về. Nếu không chỉ còn gang tấc hờn Quách-Tĩnh đi lia trần.

Hoàng-dược-Sư đẩy Hoàng-Dung ra xa, vương tay quơ một cái, tức thì giết được một tay cẩu cẩu của Tolu-kim-Phát, một tay chộp lưới kiếm của Hàn-tiền-Oanh.

Đoạn, ông ta đánh nhập hai vũ khí ấy lại. Một tiếng « cách ghê hồn, cẩu cẩu và lưới kiếm đều gãy làm đôi trong một lúc.

Giang-nam lục-quái ai cũng rợn óc. Hoàng-Dung khóc thét lên, nói lớn :

— Thân phụ ! Nếu thân phụ chẳng tha cho anh Quách-Tĩnh, từ nay con không còn dám gặp thân phụ nữa.

Dứt lời, Hoàng-Dung băng mình chạy đến biển Thái-Hồ.

Nghe « ầm » một tiếng, nước bắn lên tung tóe. Hoàng-Dung nhẩy xuống hồ tự vận.

Hoàng-dược-Sư vừa giận vừa sợ. Tuy ông biết Hoàng-Dung vốn là một cô gái có bản lĩnh, từ lúc nhỏ đã một mình bơi lội trên mặt sóng xanh đua bắt cá mập và đùa với tôm. Nhưng lần này chẳng biết có con gái đó hăm dọa ông ta; hay trăm nghìn chết thật.

Dù sao, Hoàng-dược-Sư cũng thấy không an lòng, vì Hoàng-Dung thế nào cũng hơn ông ta đã chia yên rẽ thúi, đâu nàng có còn sống cũng chẳng chịu trở về, tình cha con sẽ do đó mà ly tán.

Nghĩ như thế, Hoàng-dược-Sư buông tiếng thở dài, bỏ mặc thầy trò Quách-Tĩnh ở đó, rảo bước ra phía bờ hồ. Bấy giờ ông chỉ còn thấy một làn sóng bạc nhỏ đầu lên, như bóng một từ thân, vừa chớp xong sinh mạng đứa con gái của ông ta vậy.

Hoàng-dược-Sư đứng lặng một lúc lâu, nhìn mặt sóng, không thấy Hoàng-Dung nổi lên, lấy làm đau lòng, quay lại thì thấy bạn Giang-Nam Lục-quái đang bông Quách-Tĩnh bằng bố vớt thương.

Đao nhiều giũa hơn đều đổ vào Giang-nam Lục-quái, Hoàng-dược-Sư hét lớn, tiến tới mấy bước gọi :

— Bày người chúng bay nếu biết điều sao không tự sát đi cho rồi, đợi ta phải động thủ ư ?

Kha-trận-Ác thấy Hoàng-dược-Sư ăn nói kinh khủng như vậy, nổi nóng, xách nặng tiến tới, đáp :

— Là một nam tử sống trên đời chỉ cốt bảo vệ thanh danh

đâu có phải sống để chịu nhục.

Chu-Thông cũng đứng lên, cầm chiếc quạt trở vào Hoàng-thực-Sư nói :

— Giang-Nam Lục-Quái chúng tao nay về đến đất Thái-Hồ, nơi chôn nhau cắt rốn, đâu có bỏ thầy cũng được hả dạ.

Thế rồi Giang-Nam Lục-Quái kẻ thì tay không, kẻ thì khi giới lập bày trận thế để nghênh chiến với Hoàng-dược-Sư.

Quách-Tĩnh tuy là còn trẻ, nhưng đã biết mình và biết người, nhận thấy sáu vị sư-phụ của mình tuy võ nghệ cao cường, song không phải là địch thủ của Hoàng-dược-Sư. Nếu đi đến chỗ xô xát thì chẳng khác nào đem thịt nạc cho hùm.

Thật vậy, chỉ có một mình Mai-siêu-Phong, một đệ tử tầm thường của ông ta, mà Giang-Nam Lục-Quái đã bao lần không hạ nổi thì gặp phải Đông-Tà, họ làm gì đối địch. Phải nói đến Hồng-thất-Công, Tây-độc Âu-dương-Phong, Nam-Dị, Trung-thần-Thông thầy của Mã, Khưu đạo trưởng còn kiêng vì, huống hồ thầy trò Quách-Tĩnh.

Quách-Tĩnh lại thấy việc này xảy ra cũng tại mình, làm vạ lây đến các vị sư-phụ, cho nên chàng vội vàng nhẩy đến gương đầu nói lớn :

— Thưa Hoàng tiền bối ! Việc ông Trần-huyền-Phong đệ tử của tiền bối, chỉ mình cháu đến mạng là đủ. Sáu vị sư-phụ của cháu không can hệ gì đến việc này, xin Hoàng tiền bối chớ bận tâm.

Quách-Tĩnh nghĩ lại :

— Sáu vị sư-phụ rất yêu quí ta, đâu ta có chịu đến mạng, sáu vị sư-phụ cũng chẳng chịu. Vậy thì ta phải dùng kế này.

Quách-Tĩnh liền chạy đến trước mặt Hoàng-dược-Sư, ngang nhiên hét lớn :

— Thưa lão tiền bối ! Nay tiền tử còn có một thù cha chưa trả, vậy xin tiền bối gia-hạn cho một tháng, sau ba mươi ngày cũng chẳng bao xa tiền tử báo thù cha xong, nguyện đem thân đến đảo Đào-Hoa chịu chết.

Lúc này Hoàng-dược-Sư cơn giận đã nguôi phần nào, thấy Giang-Nam Thất-Quái là bạn người nghĩa hiệp, lại thấy Quách-Tĩnh cũng là đứa trẻ đáng thương, hơn nữa ông ta chưa biết Hoàng-Dung con gái mình có chết hay không, nếu giết Quách-Tĩnh,

ngộ con gái ông ta còn sống thì nàng át tự vận thật | Nghi
thế. Hoàng-được-Sur phát tay áo, hơi gió lại cuốn thành một
cuồng phong rồi quay mình chạy biến đầu mắt.

Mọi người đứng xung quanh hết sức kinh ngạc, nhất là Gia
Nam-Lục-Quái, họ không biết trong câu nói của Quách-Tĩnh
một sức cảm mến nào, đã làm cho con người dữ như cọp kia
mềm lòng, nên đứng trán ra như đưa mắt nhìn nhau trao
ý kiến.

Một mối nghi ngờ hiện ra nét mặt họ, họ cho rằng Hoàng-được-
Sur có thể dùng một thủ đoạn nào đó, để gạt bọn họ chẳng, nên
nấy đều cầm chặt vũ khí trong tay để phòng.

Nhưng một lúc lâu, họ thấy bóng Hoàng-được-Sur mất hức,
nấy bỗng tiếng thờ dài.

Lục-thừa-Phong ngo ngác, nói :
— Kính mời chư vị vào hậu viện nghỉ ngơi một chút cho
đ mệt.

Bỗng có một tràng cười nổi lên thê thê, Mai-sieu-Phong vừa
đứng dậy nháy phốc ra ngoài biến mất trong bóng tối, chỉ loán
mặt đã mất dạng.

Lục-thừa-Phong quay lại hỏi lớn :
— Mai sư-tử ! Còn đũa đồ đệ của sư-tử nơi đây, sao Mai sư-t
không dẫn hẳn đi luôn, em trao trả nó cho Mai sư-tử đó.

Nhưng tiếng Lục-thừa-Phong oang oang trong, màn đêm m
không có tiếng Mai-sieu-Phong đáp lại.

Lục-quán-Anh nghe chưa gọi Mai-sieu-Phong mới nhớ đến vị
Vương nước Kim, anh ta xuống đỡ Hoàng-nhan-Khang dậy, như
vị Hoàng-nhan-Khang đã bị diêm trúng huyết không thể nào đứng
dậy được, chỉ thấy đôi mắt chằng loang, loáng nhìn mọi người m
thời.

Lục-thừa-Phong quay vào bảo Hoàng-nhan-Khang :
— Ta đã hứa với sư-phụ mấy thũ mấy ra, vậy ta cho phép m
đi tức khắc.

Hoàng-nhan-Khang không đáp. Lục-thừa-Phong xem lại mới biết
chàng ta đã bị ai diêm trúng 4 huyết.

Lối diêm này khá độc, khác với lối diêm huyết của bản môn
thủ-pháp nhà mình, mặc dù Lục-thừa-Phong cũng có thể giải được,
song ông ta lại sợ mịch lòng kẻ đã trúng phạt Hoàng-nhan-Khang
nên lên tiếng kêu cứu.

Bóng Chu-Thông chạy đến, cúi xuống di ngón tay vào lưng

Hoàng-nhan-Khang, rồi lấy chân đạp vào trốc lưng Hoàng-nhan-
Khang một cái, tức thì Hoàng-nhan-Khang trở lại nguyên trạng
không còn bị tê liệt và cảm miệng nữa.

Lục-thừa-Phong thấy thế khen thắm :

— Vị này bản lĩnh không phải cảm thường. Hoàng-nhan-Khang
vũ công không phải kém lắm, thế mà vị này làm thế nào diêm-huyết
nó một cái êm ái và nhẹ nhàng, đến nỗi chẳng ai hay biết ?

Thật ra Chu-Thông không hề giao đấu với Hoàng-nhan-Khang
vì lúc này, nhân việc đại-sinh sụp đổ, Chu-Thông đang chạy, gặp
Hoàng-nhan-Khang cũng chạy, Chu-Thông dùng sự lanh lẹ của
mình diêm huyết đạo của Dương-Khang, làm cho chàng này bị tê
liệt và nằm mẹp xuống đất, không la lên được tiếng nào.

Sau khi Chu-Thông bước đến giải cứu, Hoàng-nhan-Khang thẹn
mặt chẳng thêm nhìn đến ai, cúi đầu toan chạy.

Chu-Thông nắm tay nứu lại, hỏi :

— Còn một kẻ đồng hành với mi mà mi gọi bằng Đại-nhan
cũng bị tê liệt nằm đây. Vậy thì mi đợi ta giải huyết cho vị đại-
nhân của mi rồi sẽ cùng đi luôn thê.

Vừa nói, Chu-Thông vừa thò tay giải huyết đạo cho vị «đại-
nhân», người bạn đồng hành của Hoàng-nhan-Khang cũng đang
nằm liệt dưới đất.

Người này là Đoàn đại-nhan, giữ chức binh mã đội chỉ huy
sứ của triều Nam tống, trước đây bị Chu-Thông diêm huyết,
hắn tưởng thế cũng bỏ mạng, bây giờ được Chu-Thông giải cứu
và bảo theo Hoàng-nhan-Khang ra đi, hẳn mừng quýnh, khoan
tay bái tạ Chu-Thông và nói :

— Cái ơn cứu tử, của vị anh hùng tôi xin nhân danh là Đ
chỉ sứ, Tổng-đốc binh mã Tống-triều, họ Đoàn, tên Thiên-Đức,
suốt đời chẳng dám quên ơn.

Quách-Tĩnh đứng đằng sau nghe vị đại nhân xưng mình là
Đoàn-thiên-Đức, bất giác làm cho chằng choáng váng cả đầu óc.
Chàng làm bầm :

— A mà... Họ Đoàn... Đoàn-thiên-Đức ?

